

Der er i besvarelsen af udvalgets spørgsmål 28 redegjort for, hvorledes et regnskabsbæfte med tilhørende vejledning kunne udformes, såfremt man vil imødekomme landbrugets ønsker i den her omhandlede henseende.

Man skal i det følgende dels omtale landbrugets nærmere begrundelse for de fremsatte ønsker, dels knytte nogle bemærkninger dertil.

ad a). Det anføres, at den foreslåede ordning ikke vil skabe større uretfærdighed de enkelte landmænd imellem end en „normalfordeling“ mellem drift og privat af samtlige „blandede“ driftsmidler.

Landbruget har givet følgende skøn over størrelsen af den årlige afgift, som landbruget vil komme til at betale af elektricitet, telefon, bygningsvedligeholdelse og biludgifter, og skønsomt fordelt denne på driftsmæssig og privat brug.¹⁾

	Afgift mill. kr.	
	driftsmæssig	privat
Elektricitet	9,0	0,5
Telefon	0,5	0,5
Bygningsvedligeholdelse	—	6,0 (stuehuse)
Bil	8,0	17,0

Landbruget tilbyder altså for så vidt at give afkald på et fradrag på 8 mill. kr. indgående afgift for personbiler til driften mod at få ca. 7 mill. kr. i fradrag for ikke driftsmæssige andele af elektricitet, telefon og bygningsvedligeholdelser.

Hertil skal først bemærkes, at det næppe vil være rigtigt at lade afgiften af personbiler i landbruget indgå i en sådan „handel“, for så vidt som der — bl. a. for at undgå misbrug — ikke ifølge lovforslaget er fradragsret for indgående afgift hidrørende fra indkøb og anvendelse af personbiler.

Dernæst forekommer det ikke rimeligt specielt at indrømme landbruget fradragsret for indgående afgift vedrørende vedligeholdelse af stuehuse. Det er klart, at det kan volde visse praktiske problemer at foretage en deling af afgiftsbeløbet, når der på samme tid udføres vedligeholdelsesarbejder på stuehus og driftsbygninger. På den anden side kan problemet ikke være større for

landbruget, end det vil være for andre erhverv — f. eks. detailhandel og håndværk — hvor det ofte forekommer, at erhvervslokaler og beboelseslokaler findes i den samme ejendom. Skulle landbruget have ret til at fratække afgift af vedligeholdelse på stuehuse, kunne man næppe komme uden om at give den samme ret til andre registrerede virksomheder. Det må formentlig være utænkeligt at give de registrerede en sådan fordel fremfor den øvrige befolkning.

Hertil kommer, at den af landbruget foreslåede ordning ingenlunde ville være problemløs. Der måtte alligevel trækkes en grænse mellem almindelige vedligeholdelsesarbejder på den ene side og ombygnings- og nybygningsarbejder — herunder tilbygninger — på den anden side.

Som nævnt kan det volde vanskeligheder at foretage en deling mellem vedligeholdelse på driftsbygninger og vedligeholdelse af stuehus. Man finder det imidlertid af hensyn til konsekvenserne bedre at acceptere delinger, der er foretaget på grundlag af et rimeligt skøn, end at imødekomme landbrugsorganisationernes ønske i den heromhandlede henseende.

Ad b) og c). Ifølge landbrugsregnskaberne udgør landmændenes forbrug af egne produkter gennemsnitlig ca. 425 kr. årligt pr. person svarende til et samlet beløb på ca. 210 mill. kr. Landboorganisationerne finder det imidlertid betænkeligt at fastsætte standardbeløb for dette forbrug, fordi de 425 kr. fremkommer som gennemsnit af store variationer fra ejendom til ejendom. For den ikke regnskabsførende landmand vil det imidlertid ikke være muligt at opgøre sit forbrug, og dette måtte derfor hvile på et skøn.

Ved at fritage landbruget for at betale afgift af forbrug af egne produkter ville landbruget blive sparet for 20 mill. kr. i afgift.

For så vidt angår indkøb til brug i folkehusholdningen, skulle der efter landbrugets forslag ikke være fradragsret. Udgifterne til naturalaflevering af folkehold andrager ca. 100 mill. kr. årligt fordelt med 75 mill. kr. på indkøbte varer og 25 mill. kr. på

¹⁾ Landbrugsorganisationerne har i bilag 22 korrigeret skønnet.